

PodNebie

Dvojmesačník spoločenstva Dom chvály

nepredajné
marec - apríl
2010 č.24

***Nechajme sa
premeniť slovami Pravdy!***

Obsah

Editoriál (3)

Na slovíčko s . . . :

Mgr. Branislav Pirháč (4)

Pôst - 40 (5)

Svedetstvá

Bez Pána márna je námaha (6 - 7)

Sila modlitby (8)

Bohu NIČ nie je nemožné (9)

služba: Animátor stretka (10 - 13)

Desatoro: Uveriť dobrému Bohu (14 - 16)

Úvaha o knihe (17)

Ó šaty . . . (18-19)

Psychológia vs. Kresťanstvo??? (20 - 21)

Je zmiešaná spoločnosť problém? (22 - 23)

Operácia Andrej (24)

Krátky stĺpček (25)

Podryvák: Ako je to s Máriou? (26)

Kniha Rady skúseného diavla (27)

Recenzia: 127 hodín (28 - 29)

Svätá Bakhita (30 - 31)

Chlapci a dievčatá: Jožo (32 - 33)

Pre bystrejšiu hlavičku (34)

Vtipy (35)

Oblak a duna (36)

Redakcia:

Lucia Budinská

Adriána „Adä“ Hellebrandtová

Romana Hlaváčová

Simona „*simona“ Pirháčová

Daniela Barborová

Adriána „Adä“ Debnárová

Monika „Mony“ Debnárová

Richard „Rišo“ Krátky

Juraj „Lox“ Búry

Ivan „Ivbi“ Bielik

Jakub Tužonský

Grafika:

Daniela

Gramatika:

Katarína Boboničová

Andrea „Aja“ Šálková

Katka Jančeková

*Časopis je určený pre
vnútorné potreby spoločenstva
Dom chvály.*

Redakcia si vyhradzuje
právo na úpravu príspevkov.
Za príspevky ďakujeme.

Vaše nápady a príspevky
posielajte na našu mailovú adresu:

casopis.podnebie@gmail.com

Editoriál

Keď toto píšem, sú ešte fašiangy. Organizujú sa rôzne plesy, diskotéky a zábavy. Zovšadiaľ sa ozýva hudba a smiech. Niežeby na tom bolo niečo zlé, no skúsme sa v nasledujúcom období zahĺbiť do ticha. Zrejme nám to bude zo začiatku robiť problémy, lenže to znamená, že ticho potrebujeme. Žijeme v rýchlym svete, ktorý nás naplnia mnohými podnetmi zvonka. Stále do nás tlačí nové a nové informácie a núti nás zaoberať sa nimi. Iste, vedomosti a prehľad sú užitočné, ale... Už svätý Augustín vyzýval ľudí svojej doby, aby skúmali svoje vnútro a nepokúšali sa všetky odpovede hľadať vo svete. Pretože, ako hovorí „v ľudskom vnútri prebýva pravda“. A našou najväčšou pravdou, ktorú máme hľadať celý život, je sám Boh. Strávme nasledujúce obdobie aj v tichu a modlitbe, s naším nebeským Otcom.

Nesmieme zabudnúť ani na naše okolie. Započúvame sa doň. Viem, znie to ako obyčajná fráza, lenže ukrýva tak podstatnú pravdu, ktorú

foto: Daniela

je potrebné vniesť do nášho života. A dnes je ten najlepší čas na zmenu. Nie zajtra, ale dnes, hneď teraz, v tejto chvíli. Ja už idem...

**Požehnané
pôstne obdobie
a radostné
Veľkonočné
sviatky**

praje

Daniela

Mgr. Branislav Pirháč

O krátky rozhovor som tentokrát požiadala riaditeľa Základnej školy sv. Alžbety, Mgr. Branislava Pirháča.

Prečo ste sa rozhodli kandidovať na post riaditeľa cirkevnej školy?

Bola to zaujímavá výzva a niečo, čo ma vnútorne oslovilo.

Plánovali ste to už dlhšie? Bol to sen z detstva alebo prišlo výberové konanie a povedali ste si, že skúsate?

Niektoré veci sa neplánujú, prináša ich život. A neviem, či dieťa túži byť riaditeľom školy, ja som mal iné sny v detstve.

Prekvapil vás výsledok výberového konania? Čo sa tým vo vašom živote zmenilo?

Prekvapil – neprekvapil?? Keď sa človek rozhodne ísť do výberového konania, vždy dúfa vo svoj úspech a snaží sa byť úspešný. Navyše už som mal skúsenosti, nakoľko som bol

foto: Mgr. Pirháč

zástupcom riaditeľa a aj riaditeľ školy. Každá vedúca úloha prináša veľa zodpovednosti.

S akými ambíciami ste prijali takúto dôležitú funkciu? Chystáte veľké zmeny?

Ambície - byť úspešný, zvládnuť všetky úlohy, byť dobrým riaditeľom, ale aj priateľom pre žiakov, kolegov, zamestnancov, ale aj rodičov a všetkých, ktorí majú záujem o našu školu.

Ako sa spolupracuje s pracovným kolektívom?

Spolupráca je dobrá a každá strana tak trochu testuje tú druhú. Ale viem, že na mojich kolegov sa môžem vždy spoľahnúť.

Čo ste zmenili ako prvý?

Asi by bolo najlepšie, keby sa zvedavci prešli po škole a skúsili si to pozrieť alebo porovnať.

Čo Vás vo Vašom živote naposledy potešilo?

Moje dospelé deti.

Akým ste boli vy žiakom na základnej škole?

No to bolo rôzne. Bol som žiakom, učiacim sa v pohode, rád som súťažil a robil všetko, čo škola ponúkala.

Máte nejaký odkaz pre čitateľov PodNebia?

Áno, škola nie je nepriateľ, aj keď sa ti to zdá. Lebo každý, kto do nej vojde, stáva sa jej súčasťou a tým aj tvorcom.

za rozhovor ďakuje Mony

40

40 dní trvala potopa sveta.

40 rokov putoval Izrael po púšti.

40 dní bol Mojžiš na vrchu Sinaj, kde nejedol chlieb a nepil vodu.

40 rokov putoval Izrael po púšti.

40 rokov kraľoval Dávid nad Izraelom.

40 rokov kraľoval Šalamún nad Izraelom.

40 dní putoval Eliáš bez vody a jedla k vrchu Horeb.

40 dní malo mesto Ninive činiť pokánie.

40 dní a 40 nocí sa Ježiš postil na púšti, kde bol pokúšaný diablom.

40 dní sa Ježiš po svojom umučení zjavoval apoštolom a hovoril im o Božom kráľovstve.

40 dní.....

Čo znamená pre teba 40? Čo ty dokážeš za 40 dní? Čo si ty schopný za 40 dní obetovať? Blíži sa čas pôstu, čas pokánia, čas ticha. Čas prípravy na tak veľké a vzácne Trojdnie, počas ktorého Ti Boh skrze svojho syna Ježiša vyznal lásku na kríži. Zahod' na pár dní svoje pohodlie a otváraj si 40-dňovým pôstom srdce pre tento najvzácnejší dar lásky.

romana.

Bez Pána márna je námaha

Kedže som ešte stále študentkou, drvivá väčšina môjho času patrí škole. Preto nie je pre mňa neobvyklé, že aj práve počas tohto „školského času“ Boh koná v mojom živote. Pripravila by som sa o veľa Božích zásahov, keby školu vyradím zo svojho duchovného života. A práve jeden z mnohých sa udial počas tohto skúškového obdobia.

Ked' píšem tieto riadky, už mám po skúškach. A tak môžem s nadhľadom povedať, že to bolo najťažšie skúškové doposiaľ. Nielen počtom skúšok a ich formou, ale i náročnosťou a rozsiahlym záberom vedomostí. Pre mňa bolo nereálne naučiť sa 450 stranovú knihu za 4 dni a pri tom neprestať žiť. Knihu som preto vymenila za poznámky z prednášok, skrátené verzie (výcuc) a iné vhodné zdroje podľa svojho svedomia.

Dôležité je však podotknúť výsledok môjho učenia: hop alebo trop. Čo znamenalo: buď skúšajúci zvolí otázky, na ktoré by som našla odpoveď v mojich študijných materiáloch, alebo nie. Druhá možnosť znamenala zopakovanie si skúšky. Možno si povieť: „Typický prístup študenta.“

Nezodpovedný! Lenivý! Skúša, čo to dá.“ Ale u mňa to tak nebolo.

Nebrala som to ako nezodpovednosť, práve naopak. Pre mňa to bol zodpovedný prístup k životu. K životu, do ktorého pozýva Boh. Nepozerať sa na školu ako modlu. Ako to jediné, prečo v danom čase žijem a vlastne zabúdam žiť. Áno, časom bude po tom (po skúškovom), a potom sa môžem venovať aj iným veciam. Ale Boh mi ukázal, že teraz je TERAZ. Teraz je prítomnosť. A On tu je práve teraz. Práve teraz chce byť so mnou. Práve teraz ma potrebuje pre svoje dielo. Práve teraz chce, aby

som slúžila láskou svojim blízkym. Práve teraz... Nielen potom... Už teraz! A je pochopiteľné, že pri toľkých krásnych Božích ponukách, by som sa 450 stranovú knihu nestihla naučiť. Preto som si zvolila radšej: „Najprv hľadajte nebeské kráľovstvo (Božiu vôľu; život, do ktorého pozýva Boh), a to ostatné (aj úspešné skúšky) vám bude pridané.“ Krásny Boží príslub. A Boh nikdy ne(s)klamal! Zatiaľ, čo v škole mi za výborne urobené skúšky nesľúbili nič, tobôž nie nebeské kráľovstvo, zdalo sa mi to rozumné rozhodnutie.

A tak som si zrušila skúšku, ktorú som mala naplánovanú tri dni pred Vianocami. Uprednostnila som pokojné pripravenie svojho srdca na vianočné sviatky i pomoc doma pred prvenstvom v absolvovaní všetkých skúšok. A keď prišiel čas môjho učenia, rozhodnutie pre Boha zostalo. Neprešiel ani jeden deň bez svätej omše, bez kvalitnej osobnej modlitby, bez času lásky s rodinou, bez pomoci druhým ak bola príležitosť. Snažila som sa zodpovedne si plniť svoje školské povinnosti, ale i zodpovedne naplňať

svoj život. Využiť každé jedno TERAZ.

Boh stál pri mne a povzbudzoval ma v mojom rozhodnutí i slovami žalmu „Ak Pán nestavia dom, márne s namáhajú tí, čo ho stavajú. Ak Pán nestráži mesto, nadarmo bdejú jeho strážcovia.“ Keď som si prečítala slová tohto žalmu na osobnej modlitbe, ešte väčšmi som si uvedomila, že darmo by som od svitu do mrku sedela za knihami. Sama by som nič nedokázala. Márna je námaha bez Pána.

Hoci som na každú skúšku išla s ľudským obavamí, keďže som to nevedela dostatočne, kdesi vnútri môjho srdca bol hlboký pokoj. Boží pokoj. Pokoj plynúci z vedomia, že som čas strávila správne a Boh bude pri mne stať.

Ako som už písala Boh nikdy ne(s)klame, a tak som z každej skúšky odchádzala vysmiata a s áčkom v indexe!! Áno, zo všetkých skúšok som dostala A. Nepíšem to na svoju chválu, ale na Božiu. Tie áčka patria jemu, jeho pomoci! Ďakujem, Bože.

Lucka

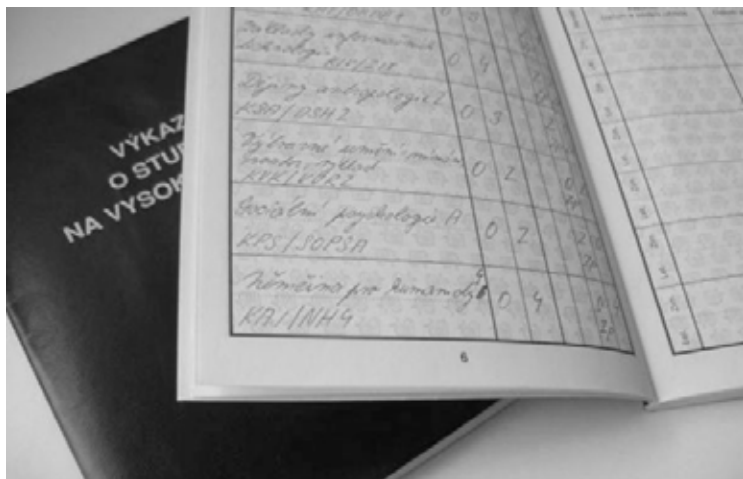

foto: topzine.cz

foto: vivo.sk

**Len to
povedz
nahlas. To čo
vyhlásia
moje deti má
svoju moc.**

Sila modlitby

Toto svedectvo je o sile modlitby a o tom, že Bohu nie je nič nemožné.

Mám kamarátku, ktorá má chorú mamu, ktorá býva preto často v nemocnici. Raz mi veľmi smutná povedala, že tento rok budú mať Štedrý večer bez mamy. Bola vo veľmi zlom stave a lekári ju tak domov nechceli pustiť. Veľmi ju to mrzelo aj kvôli jej dvom malým bratom. Rozprávali sme sa a ja som jej vo viere povedal, že jej mamina bude určite na Vianoce doma a že sa za to budem modliť. Poďakovala mi za snahu, ale videl som na nej, že tomu veľmi neverí. Asi o týždeň alebo dva neskôr sme sa opäť stretli a medzi iným som sa jej opýtal ako to vyzerá s

foto: equark.sk

mamkou. Odpovedala mi, že počas sviatkov bude doma a tiež dodala, že jej stav odvtedy ako ochorela, ešte nebol taký dobrý a lekári sa čudovali, že sa to tak zlepšilo. Tak som chválil Boha a povedal som jej, že Bohu nič nie je nemožné.

Kubbcí

**Modlitba je kráľovná,
ktorá má prístup ku
kráľovi.**

foto: frit.stuba.sk

Bohu NIČ nie je nemožné

Bol úplne obyčajný utorok uprostred školského roka. Zazvonilo na hodinu. Biológia. Pre väčšinu obyčajný predmet, ale pre mňa kameň úrazu.

foto: cas.sk

Jediný predmet, s ktorým mám problémy a môže mi pokaziť vysvedčenie. Ale teraz späť ku konkrétnej hodine. Ako pred každou hodinou i teraz som prosila Pána, aby ten, čo pôjde odpovedať dostal jednotku. Tentoraz som zabudla dodať druhú časť, že nie ja. Keďže Boh ma tak rád berie za slovo, nenechal si ujsť ani túto možnosť. Šanca, že pôjdem odpovedať nebola až taká vysoká, podľa dátumu to nevychádzalo, teda až na rok. No a vpredu sa našiel dobrosrdečný spolužiak, ktorý to profesorovi pripomenul. Zaznelo moje meno. V prvom momente som nechápala, ale pomaly som vstala a kráčala k

tabuli. Vtedy som fakt nič nevedela. Zabudla som aj to, čo som si ešte cez prestávku opakovala. Asi tak na polceste k tabuli som sa obrátila na jediného, kto mi mohol pomôcť – na Ducha Svätého. Zverila som mu tú odpoveď do rúk a prešla som k tabuli. Na niečo som si spomenula, rozprávala som, ale aj tak som nemala pocit, že je to odpoveď hodná jednotky. Profesor mal na to zjavne iný názor, lebo som jednotku dostala. Vtedy som znova a hlbšie pochopila silu slov, že Bohu nič nie je nemožné. Odvtedy zásadne píšeme písomky aj odpovedáme spolu.

Daniela

služba: Animátor stretka

Radosť, výbuchy smiechu, nekonečné debaty, ale i smútok, plač, slová plné povzbudení. To všetko možno zažiť na stretku. Stretku, ktorého stredobodom je Boh. Stretku, v ktorom to všetko prežívame s Ním. Stretku, kde nachádzame oporu, pomoc, kde zdieľame svoje radosti a strasti. Stretku, kde nám tí druhí slúžia. Ako vnímajú túto službu naši hlavní animátori? Čím je táto služba pre nich?

Mám rád túto službu, pretože spočíva z komunikácii s ľuďmi. Ale je to aj drina, hlavne, keď vidím aké sú problémy či už v skupine alebo v jednotlivcovi a musím ten problém riešiť. Samozrejme, že všetko sa dá zvládnuť, ale len s pomocou Božou. A s tým súvisí aj modlitba, ktorá nemôže chýbať pri práci s ľuďmi na duchovnej úrovni. A preto vnímam animátorstvo ako požehnanú prácu pre Boha, pre ktorú sa čo-to obetovať oplatí.

Martin Garaj

Táto služba je pre mňa veľmi dôležitá. Som veľmi šťastná, že môžem takto slúžiť Bohu. Skutočne ma naplňuje a nachádzam sa v tom. Je to však veľmi náročná služba, ako nám hovoríeva Danka „je to namáhavá práca s ľuďmi“. Uvedomujem si, že sama, z vlastných síl, by som nebola schopná plniť túto službu. Preto to aj mňa „núti“ viac sa priblížiť k Bohu, byť jeho lepšou kamarátkou, viac ho poznať a pod. Dievčatám máme predsa svedčiť o Bohu, pomáhať im na ceste k Nemu.

Nemôžeme im dať to, čo nemáme. Takže okrem toho, že touto službou slúžim Bohu, On si ma zároveň cez ňu priťahuje bližšie a bližšie k sebe. A som mu vďačná, že si práve mňa povolal do služby animátorstva :).

Mirka Hajdúchová

Animátorstvo je pre mňa veľmi dôležitá služba, v ktorej sa snažíme spolu s Mirkou motivovať baby na ceste k Bohu, byť im oporou a načúvať ich potrebám. Nie je to vždy ľahké, ale je to veľmi požehnaný čas, v ktorom človek veľa dáva, ale aj prijíma. Som vďačná Bohu, že mi dal možnosť dostať sa do nášho stretka.

Terézia Štrbová

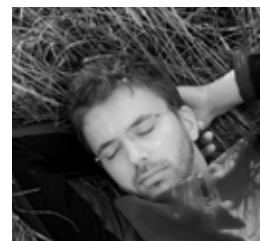
Byť animátorkou je pre mňa, ako byť pastierkou ovečiek :). Služba animátorstva sa mi vždy spája s týmto obrazom. A kto je vlastne pastier? Ten, kto sa denno-denne stará o svoje ovečky (modlitba), ten, kto ich vedie správnou cestou (slová, vyučovania), ten, kto ich pohládza (povzbudenie) i strihá (napomínania s láskou). Pastier však nielen vedie svoje ovečky, ale sám sa od nich častokrát učí. Mám rada túto službu a mám rada svoje ovečky :).

Lucia Budinská

Pre mňa to znamená zodpovednosť, dobrodružstvo, požehnanie. Je to výzva, pretože som prvýkrát animátor a som šťastný, že som do toho vkročil. Viem, že ma Boh cez to požehnáva :).

Martin Juristy

Služba animátora je pre mňa služba Bohu a blížnym, ktorí mi boli na stretku zverení. Verím, že nás Boh cez malé spoločenstvo pozýva k osobitnému cieľu - priblížiť sa mu bližšie aj cez vzájomné vzťahy, spoločnú modlitbu a spoločné zdieľanie životov. Nič ťažšie ako prácu s ľuďmi som zatiaľ nezažil, ale vždy si hovorím, že koľko trpezlivosti má Boh s nami... „Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“

Peter Gregor

Pokoj, slnko, modrá obloha, lúky posiate kvetmi, pasúce sa ovce a hlas pastiera. Pastiera, ktorého jeho ovečky poznajú, a preto idú za ním. Dôverujú mu, pretože vedia, že sa o nich v akejkoľvek situácii postará a privedie ich na správne miesto. Ja takého Pastiera poznám osobne a mojou veľkou túžbou je stať sa Mu čo najviac podobnou. Vo všetkom. Možnosť byť pastierom je pre mňa vzácnym darom, ktorý mi Pán vložil do srdca ako túžbu privádzať ľudí

bližšie k Nemu. Je to úžasná príležitosť, ako sa starať o ľudí, ktorí mi boli zverení. Na jednej strane ide o veľkú zodpovednosť za tých, ktorí sú blízki môjmu srdcu a zároveň o možnosť vidieť ich rásť. Odvaha prekonať sa a ukázať im, ak kráčajú nesprávnou cestou, výstř zo svojho pohodlia, obetovať svoj čas, svoje srdce. Ale najmä chvíle plné nadšenia z toho ako ich Pán mení, požehnáva a kráča s nimi. Stretnutie človeka s človekom. Všetko to stojí jednoznačne zato, nemenila by som ;). Verím, že moje ovečky idú za mnou a veria, že ich privediem na správne miesta, pretože sa spoločne nechávame viesť naším Pastierom. Na miesta zelených pasienok, správnych chodníkov a tichých vôd. Miesta plné slnka, modrej oblohy a pasúcich sa oviec :).

Maťa Hubáčová

Robiť animátora pre mňa znamená slúžiť sestrám a bratom - hlavne modlitbou, prípravou na stretnutie a potom ako len môžem. Túto službu robím prvý rok, takže sa tomu stále iba učím, no do konca roka ešte času dosť :).

Peter Valentovič

Animátorstvo je povoláním od Boha (citujem Danku Vicianovú). No a ja túto službu vidím ako veľkú dilemu: na jednej strane je skvelé vidieť, ako z mojich báb rastú osobnosti, ako si ich Boh formuje a akými darmi ich obdaroval. Je super budovať vzťahy a poznávať sa na stretnutiach. No na druhej strane je animátorstvo náročné, lebo cítim zodpovednosť za moje ovečky.

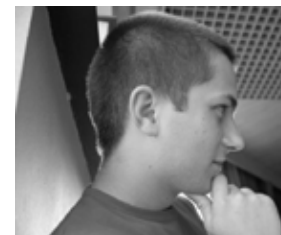
Ivka Juristá

Byť animátorkou je pre mňa nie len službou, ale predovšetkým darom a požehnaním. Tá radosť, ten smiech, iskry v očiach, úprimné slová, podpora či pookriatie na srdci. Byť pochopená, povzbudená, milovaná. Vidieť príklad, byť príkladom. Učiť sa, nechať sa formovať, budovať. Darovať druhým to najviac, čo môžem: čas a seba samú. A aký je výsledok? Vzťah s mojím osobným Bohom, úprimné priateľstvá, rozvíjanie darov a talentov, nanovo sa učiť milovať a slúžiť – či doma, či v spoločenstve. Byť animátorkou

pre mňa znamená byť takou duchovnou maminou pre tie, ktoré mi boli zverené.

Ivonka Štrbíková

Služba animátora je pre mňa hlavne to, že môžem slúžiť iným. A tým ich posunúť osobnostne, ale aj duchovne ďalej ako som ja sám. Mojim cieľom je vychovať svätých ľudí.

Ján Vozár

Animátorstvo vnímam predovšetkým ako pozvanie od Boha slúžiť ľuďom, ktorí sú mi zverení, pomáhať im kráčať za Ježišom Kristom. Je to namáhavá práca s ľuďmi, nebudem klamať. Ale pre mňa aj jedno z najkrajších povolaní. Cez túto službu tiež vnímam pozvanie od Boha byť viac s Ním, pri jeho srdci, byť jeho priateľkou, učiť sa od neho viac milovať, odpúšťať, spolupracovať. Vďaka tejto službe vnímam veľké požehnanie od Boha.

Danka Vicianová

romana.

foto: archív

Uveriť dobrému Bohu

V poslednom čase mi mysl'ou často behá citát z knihy proroka Jeremiáša: „Ved' ja poznám zámer, ktorý mám s vami – hovorí Pán. Sú to myšlienky pokoja a nie súženia: dám vám budúcnosť a nádej“ (Jer 29, 11). Aj keď nám tu Boh doslovne prisľubuje pokoj, budúcnosť a nádej, mne z toho všetkého zaznieva hlavne jeho dobrota a starostlivosť voči nám, úprimný záujem o nás a naše šťastie. Možno sa pýtate, aký súvis má toto Božie Slovo s desatorom, ktorému sa v tejto rubrike venujeme. Moja odpoveď je jednoduchá: „Veľký!“ :)

foto: deviantart.com

Vo všetkých predchádzajúcich článkoch som sa snažila priblížiť vám nielen obsah toho ktorého prikázania, ale aj jeho význam pre náš

vzťah s Bohom. Verím, že nám je všetkým jasné, že plnenie desatora nemá byť merítkom našej „duchovnosti“, ale má nám pomáhať kráčať

v pravde a nasledovaní Krista. Ak som v úvode spomínala úryvok z knihy proroka Jeremiáša, ktorý mi vždy pripomenie, aký dobrý, múdry a starostlivý je Boh, tak z jedného, ale o to dôležitejšieho, dôvodu. Myslím si totiž, že ak niekto nedôveruje Bohu a jeho múdrosti, ak neverí slovám z Jeremiášovho pro-roctva alebo ak pochybuje o tom, že to, čo pre nás Boh pripravil, je dobré a treba to rešpektovať, tak bude mať asi problém dočítať tento článok bez „rozčúlenia sa“. Pretože dnes bude reč o oblasti, ktorá je v dnešnej dobe tak veľmi zneužívaná, klamaná a zraňovaná – ľudská sexualita.

Rozumieš?

Už ako malé deti sme sa naučili šieste Božie prikázanie: Nezo-smilníš. A aj deviate: Nepožiadáš manželku blížneho svojho. Ale vtedy sme sotva rozumeli, čo sa za týmito slovami skrýva. A čo dnes? Rozumieme?

Odpoveď asi nie je jednoznačná. Áno, na jednej strane rozumieme – vieme predsa, že „nezosmilníš“ znamená „nebudeš mať pohlavný styk pred manželstvom“ a „nepožiadáš manželku blížneho svojho“ nás zase nabáda k vernosti voči nášmu manželskému partnerovi a k rešpektovaniu zväzku iných ľudí. Rozumieme slovám a ich významu. No na druhej strane, ak sa pozrieme okolo nás, veľmi rýchlo zistíme, že asi sme ešte stále neporozu-meli významu týchto slov pre náš život. Pretože ešte stále tieto slová – prikázania dostatočne nerešpek-tujeme a nezavádzame do života. Že ako to viem? A vy nemáte vo svojom okolí slobodné, mnohokrát

„náštročné“ mamičky, rozvedených manželov, ľudí závislých na porno-grafii, masturbácii alebo ľudí, ktorí sú doráňaní zo vzťahov „nadivoko“? Obe prikázania – šieste aj deviate sa, ako to už bolo naznačené, týkajú čistoty a to nielen pred manželstvom, ale aj v rámci neho. Čistota ako taká je jedna z čností. Katechizmus katolíckej cirkvi defi-nuje čnosť ako „trvalú a stálu dis-pozíciu konať dobro“ (KKC 1803), čo, ako ďalej vysvetľuje znamená, že „čnostný človek so všetkými svojimi zmyslovými a duchovnými silami smeruje k dobru, ide za ním a volí si ho v konkrétnom konaní“. Teda konanie dobra, resp. život v čistote, ako vidíme nie je niečím automatickým. Človek sa preň roz-hoduje v konkrétnych situáciách. Ale prečo by sa mal rozhodovať pre čistotu, keď ľahšia je tá druhá voľba (a často je aj príťažlivejšia)? Prečo by si mali zalúbenci strážiť svoju čistotu a nie „užívať si, kým sú mladí“? Prečo by sa tí starší mali obmedziť na život s jedným partne-rom, keď môžu mať viacerých?

Prečo?

V prvom rade by to mali robiť z čisto „egoistického“ dôvodu – pre svoje dobro. Ak sa totiž človek v konkrétnej situácii nerozhodne pre čistotu, volí si hriech. Neexistuje nič medzi tým. A tak, ako každý iný hriech, aj akákoľvek nečistota nás v prvom rade oddeľuje od Boha – bráni nám vnímať jeho lásku a prestrihuje ten kanál milosti, ktorý k nám prúdi od Božieho trónu. Nie žeby Božia milosť prestala prúdiť, to nie. Len sa k nám kvôli nášmu hriechu nedostane. Za druhé, rozhodnutie sa pre čisto-

tu, hlavne ak sa týka konkrétneho vzťahu, je tak povediac „investíciou do budúcnosti“. Ak sa mladí ľudia odhodlajú prežiť čas pred manželstvom v čistote, budú mnohým na posmech, možno často prežijú sklamanie z občasných potknutí sa alebo pádov, no na druhej strane získajú možnosť spoznať toho druhého vo väčšej slobode. Naučia sa zdržanlivosti a budú schopní ovládať svoje telesné túžby nielen v čase chodenia, ale aj v čase manželstva. Ich láska bude očistená a nie sebecká, ani založená na rýchlych uspokojovaní telesných túžob.

Umenie zdržanlivosti

Daniel Pastirčák v jeho kázni o šiestom prikázaní píše: „Sexuálnu stránku vzťahu nemožno podceniť. Je potrebné poznať svoju príťažlivosť a zakúsiť jej silu skôr, než si poviem svadobné áno. No všetko, čo o sexuálnej súhre možno poznať, sa dá poznať bez toho, aby sa ľudia spolu vyspali. V období chodenia sa milenci učia zdržanlivosti a vzájomnej dôvere. Spoločné obdobie zdržanlivosti pred manželstvom vytvára vzácny základ dôvery pre manželskú vernosť. Ak sa chlapec a dievča vyspia po týždennej známosti, ako majú dôverovať, že si budú verní? K umeniu milovať patrí aj umenie zdržanlivosti.“

Áno, umenie zdržanlivosti. To je to, čo asi dnešnému človeku najviac chýba. Veď, povedzme si úprimne, zdržanlivosť, trpezlivosť alebo čakanie nás vedú poriadne rozhodíť. Ak sa webová stránka nenačíta v momente, keď stlačíme enter, začneme byť nervózni. Ak autobus mešká päť minút, už sa chceme sťažovať dopravcovi. Ak nám náš dobrý Boh hovorí „počkaj“, ozna-

čujeme ho nálepkou „staromódny“. Ako keby to nebol práve a jedine On, kto vie, čo je pre nás dobré a najlepšie. A tak milí čitatelia, ak máme pocit, že sme svojim životom pretrhli kanál milosti, ak sme v oblasti čistoty zašli príďaleko, len sa započúvajte do Ježišových slov, ktoré adresoval pred dvetisíc rokmi žene pristihnutej pri cudzoložstve, a ktoré dnes hovorí každému jednému z nás: „ (...) ja ťa neodsudujem. Choď a už nehreš!“ (Jn 8, 11). Boh nás prijíma a verí nám, budeme veriť aj my jemu?

*simona

*Daniel Pastirčák je básnik, prozaik, výtvarník a kazateľ Cirkvi bratskej v Bratislave. Pred pár mesiacmi mu vo vydavateľstve Calder vyšla v edícii Kázne zbierka kázni s názvom Zdravé telo v kóme, z ktorej pochádza aj úryvok citovaný v článku. Viac informácií o knihe a jej autorovi získate na www.kazne.sk.

** O význame čnosti – medzi inými aj o zdržanlivosti, pre život moderného človeka sa dočítate aj v knihe Čnosti – Pondelkové úvahy v Univerzitnom pastoračnom centre v Bratislave od autorov Donald DeMarco a Milan Bubák. Kniha vyšla vo vydavateľstve Lúč v roku 2009.

foto: free-foto.sk

Kniha ako priateľ

Pritváram oči a s malým úsmevom na perách putujem dávno zabudnutou krajinou späť do čias, kedy môj najlepší kamarát bol Smelý Zajko. Večer čo večer sme kráčali cestou i necestou svetom a zažívali tie najfantastickejšie dobrodružstvá, leteli lietadlom, utekali pred medvedicou, čelili bande zbojníkov a z posledných síl zdolávali africkú púšť. Bol to krásne bezstarostný čas detstva.

Potom však prišli prvé povinnosti, prvý školský deň, prvá školská taška. Zrazu sa mojim svetom stala škola a Smelého Zajka vystriedal Šlabikár. Ako hrdo som ho stískala v ruke kráčajúc ulicou domov. Aká pyšná som bola na môjho nového kamaráta. Rôcky rýchlo plynuli, Šlabikár zovšednel a neoddeliteľnou súčasťou mojich školských čias sa stali nádherné princezné, statoční rytieri, draci a nedobytné hrady. Tou jednou princeznou som bola aj ja. Aby som si vždy mohla zaspomínať na obdobie krásnych dlhých šiat, zlatých koruniek či črievic na nohách, zaviedla som si Denník princeznej. A čo Pipi Dlhá Pančucha? Nezabudnuteľná priateľka, ktorá ma naučila ako zvládnuť celú domácnosť vo Vile Vilôčke, ako si poradiť s najväčšími bitkármi, ako prežiť tie najzábavnejšie prázdniny s priateľmi a Pánom Galánom, ako tykať pani učiteľke.

Práve Pani učiteľka bola tou, ktorá mi otvorila dosiaľ nepoznanú bránu do nového sveta priateľov. Tento, už predsa iný, väčší rozmer priateľstva ma previedol dejinami ľudstva, ukázal mi tie najzaujímavejšie a najpútavejšie miesta sveta, priučil ma porozumieť druhým národom, rozoznámil ma takmer so všetkými

zvieratami, vstúpil mi základy spoločenského správania a naučil ma vypočítať koľko peniažkov potrebujem na autobus ku starkej. Títo priatelia stáli pri mne aj v tých najťažších časoch monitorov a maturít. A naďalej stoja pri každej skúške či zápočte.

Ako to už medzi priateľmi býva, vždy je jeden ten najlepší. U mňa to prvenstvo získal priateľ, ktorý ma nepodríž len v časoch školských skúšok, ale aj tých iných. Je tu, keď svieti slnko, keď padá dážď či silne mrzne. Priateľ zvaný Biblia. Tí všetci, ktorí sa doposiaľ vystriedali v mojej krajine zvanej Život boli a sú Priatelia - Knihy. Veď nie práve knihy zanechali v nás množstvo spomienok? Nie práve knihy formovali naše ideály a sny? Neboli práve knihy tie, pri ktorých sme našli pokoj a ticho? Kniha je veľká vzácnosť, na ktorej hodnotu v dnešných časoch akosi zabúda, ktorej hodnota je zatlačaná. Je tu marec, mesiac knihy. Zastavme sa v tejto hektickej dobe. Usadíme sa do veľkého kresla. Prejavme takto úctu priateľstvu a prijmime tú roztvárajúcu sa náruč priateľstva, ktorú nám kniha aj v dnešných časoch ponúka.

romana.

Óóóó, šaty...

mládež banskobystrickej diecézy sa už tradične v plesovej sezóne zišla pekne pokope na tanečnom parkete. Slávnostné podujatie s 12. ročnou tradíciou sa tentokrát uskutočnilo v krásnych priestoroch hotelu Minerál v Dudinciach. Bolo jedlo, bola tombola, bola zábava i vytancované nôžky, no podme pekne po poriadku...

V sobotu 26.2. sa v neskorých poobedných hodinách začali zhromažďovať upravení mladí ľudia v dudinskom kostole na špeciálnu svätú omšu. Tou už tradične diecézny ples začína. Po duchovnom občerstvení sa dámy na ihličkách a páni v oblekoch presunuli na hlavné dejisko podujatia - hotel Minerál.

foto: Ad'a

Naozaj pôsobivá a dominantná stavba mestečka presláveného minerálnym prameňom je nádherná nielen zvonku, ale aj z vnútra. Avšak po prvotnom okúzľujúcom dojme nás takmer obarilo zistenie, že menovky nás Novobančanov nie sú všetky pri

foto: Peťo G.

sebe a dokonca, niektorí ju nemali vôbec (ako napríklad ja). Nemilú situáciu sa nám podarilo ako tak vyriešiť a zábava mohla pokračovať. Po slovách modlitby a pokyne na prítok začali šikovní čašníci roznášať voňavú polievku a hneď za ňou bohatý druhý chod

so svojimi skladbami priamo na tanečnom parkete. Hudobný koncert opäť vystriedala už viac menej voľná tanečná zábava až do polnoci. To sme sa opäť stretli za stolom a sústredene zvierali v rukách tombolové lístky dúfajúc, že sa na nás usmeje šťastie. Avšak boli sme

svedkami len starého pravidla, že kto má šťastie v láske, nemá v hre, a tak sme odchádzali po kapustnicu s prázdnyimi rukami. Únavu sme zahnali horúcim pressom a takto nanovo povzbudení sme zamierili vydať poslednú

foto: Ad'a

Chuťové

bunky boli dostatočne občerstvené, takže sa konečne na rad dostali nižšie partie. Prvé tanečné kolo sa nôžky hýbali v rytme valčíka a polky, miestami aj niekde medzi tým J.

Živá hudba si dala na svojom vystúpení záležať a po pár minútach už mnohým stekal horúci pot z tváre. Tí, ktorí mali chuť odviazať sa trochu viac, mali možnosť zabľúdiť na parket hneď vedľa, kde bol už nachystaný DJ s kopou svetiel a reproduktorov. Návrät do miestnosti, kde sme sedeli, nám spríjemnil dezert vo forme lahodného koláča a pribudla aj misa s ovocím či pagáčiky. Hlavný program zabezpečila kapela Janais

energiu do tanečných kreácií. Postupne sa zmenšujúce slečny z ihličiek do balerínok a páni hýbajúci sa s čoraz menším rozptýlením naznačovali, že zábava splnila svoj účel a treba sa odobrať na odpočinok. Zjedli sme posledné bobuľky hrozna, vyčistili tácku s pagáčmi, urobili posledné pamätné fotografie a mierne spoločensky unavení šli oškrabať námrazu z áut. Cestou domov sme sa podelili o dojmy z večera a zhodnotili, že ak vylepšia trochu organizáciu (chýbajúce menovky) a vystriedajú DJ-a, prípadne jeho playlist, tak by bola škoda vynechať nasledujúci 13. ročník diecézneho plesu...

Ad'a

Psychológia vs. kresťantvo???

Pochválený buď Ježiš Kristus! Týmto pozdravom začínam novú rubriku, pretože túžim aj takýmto spôsobom chváliť Pána. Chcel by som začať boriť mýty o tom, že psychológia protirečí kresťanstvu a že kresťan psychológiu nepotrebuje.

Vo svojom živote sa stretávam s rôznymi postojmi a názormi o psychológii, na základe ktorých som si uvedomil, že mnohí ľudia ani netušia, čo to psychológia vlastne je. Preto si aj mnohí kresťania myslia, že psychológia je zlá, rotirečí ich viere a kresťan ju vlastne aj tak nepotrebuje. Je to naozaj tak?

Psychológia je veda o prežívaní a správaní človeka. Má množstvo odvetví, smerov či systémov a mnohé z nich sú naozaj okultné alebo ezoterické či sekulárne (vynechávajú Boha). Samotná veda psychológia si však v žiadnom prípade neprotirečí s kresťanstvom. Verbista, otec Ján Štefanec hovorí, že psychológiu a kresťanstvo nemožno oddeľovať, ale treba ich spájať. Podľa neho bol dokonca sám Kristus majstrom psychológie, pretože rozumel ľuďom

a ich situácii. Poznal celú dokonalosť fungovania psychických schopností ľudí.

Pozrime sa napríklad na medicínu, v ktorej oblastiach sa tiež vyskytujú okultné, ezoterické

foto: implainsite.org

a aj sekulárne prvky. Ale vo svojej podstate kresťanstvu neprotirečí,

ba dokonca si ju ľudia vážia, pretože im pomáha. Sám Kristus predsa povedal, že chorí potrebujú lekára (Mt 9;12). Takisto je to so psychológiou, hoci aj v Cirkvi bola dlho tabu a vnímaná ako niečo zlé. Docentka Stepmelová z Trnavskej univerzity píše, že II. vatikánsky koncil nielenže obnovil záujem o psychológiu, ale vyzdvihol jej užitočnosť a potrebu zapájania psychológie najmä v pastorácii, výchove a pozdvihnutí duchovnosti. Psychológia pomáha ľuďom podobne ako medicína, len trochu iným spôsobom. Otec Štefanec tiež hovorí, že kým psychológiu sa dostávame do styku sami so sebou, náboženstvom sa dostávame do styku s Bohom. Pripomína, že psychológia nás učí zdravo sa správať, nadobúdať citovú celistvosť, dozrievajúci rast...a tiež nás učí ako možno vystúpiť zo seba a za svoje hranice, zatiaľ čo kresťanstvo nás učí o vykúpení, zmierení a zmŕtvychvstání.

Súčasťou psychológie je dokonca aj pastoračná psychológia. Je to vedecký smer, ktorý využíva prvky psychológie a spája ich s evanjeliovým poslanstvom. Zaujímavé je, že jednou z psychologických metód je aj Kristoterapia, ktorá priamo využíva pôsobenie Ducha Svätého pri uzdravovaní duše človeka a ľudia svoje ťažkosti odovzdávajú Bohu. O nej napísal páter Elias Vella celú

knihu, ktorá má rovnaký názov, teda Kristoterapia. Páter Vella patrí medzi veľkých ohlasovateľov spolupráce psychológie a náboženstva.

Verím, že tieto riadky nás doviedli k zamysleniu sa nad psychológiou a prehodnoteniu našich postojov voči nej. Ak vás vzťah medzi psychológiou a kresťanstvom zaujal, viac sa o tom môžete dozvedieť na stránke www.upc.uniba.sk (sekcia pondelkové úvahy – Úvahy o komunikácii 2009/2010 – 3. Náboženstvo a Psychológia. Sú zlučiteľné?) Tiež existuje aj samostatná kniha na túto tému pod názvom Kresťanstvo a psychológia autora Michala Stríženca a mnoho inej literatúry.

Kubbcí

Ty žiješ pod ochranou Najvyššieho, prebývaš v tône Všemohúceho. Nemusíš sa obávať hrôz noci, lebo Boh prikázal svojim anjelom, aby ťa ochraňovali na ceste životom.

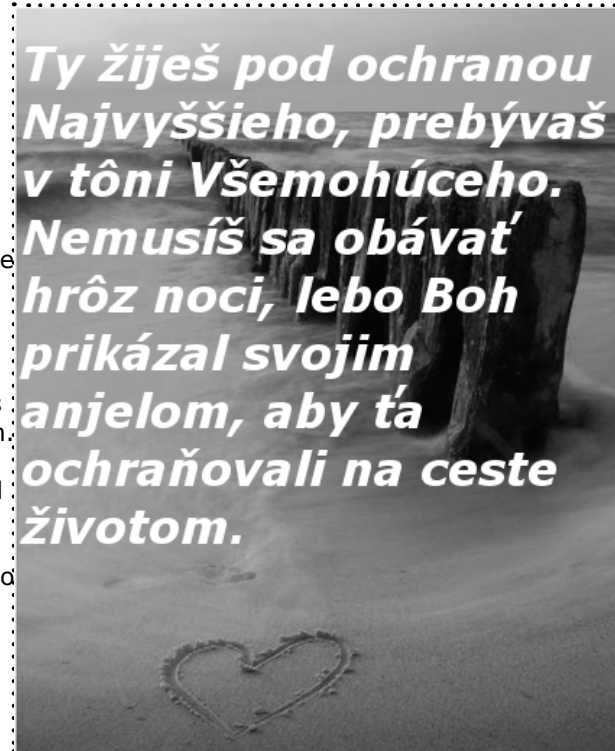

foto: blog.cz

Je zmiešaná spoločnosť problém?

Tematika zmiešaných kultúr začína byť vo svete značne medializovaná. Človek nadobúda pocit, ako keby kultúrne zmiešaná spoločnosť (anglický ekvivalent multicultural society) bola fenoménom súčasnosti. Opak je však pravdou.

Pravdepodobne nikde na svete neexistuje a neexistoval úplne jednoliaty národ. Napríklad v Starom zákone žili Židia v Egypte alebo neskôr medzi Arabmi. V stredoveku sa takisto miešali rôzne kultúry, hlavne na Balkáne alebo na Pyrenejskom poloostrove. Vždy sa v štáte vyskytujú kultúrne menšiny, odlišné od väčšinovej

skupiny obyvateľstva. Slovensko nie je výnimkou. Je preto ľudským údelom žiť v rozmanitej spoločnosti ľudí.

Proces, pri ktorom prijímame do svojho okolia rôzne iné kultúry, nezáleží od toho, kto nám čo povie alebo prikáže robiť, ale od vlastného, osobného postoja ku jednotlivcom. Existujú v zásade

foto: shx.hu

dva protipóly v tomto rozhodovaní. Princíp lásky a princíp egoizmu. Princíp lásky je založený na tolerancii a rešpekte k ostatným členom spoločnosti. Najlepšie to vystihuje prikázanie „Miluj blížneho svojho, ako seba samého“. (Lev. 19:18) Princíp egoizmu je založený na exkluzivite a výnimočnosti v chápaní jednotlivca, vyúsťujúce v opovrhovaní a urážkach ostatných kultúr. Najlepšie tento princíp zhrňuje citát od T. Hobbesa „Človek človeku vlkom je“.

Žiadna teória v realite neplatí stopercentne a nedá sa to povedať ani v tomto prípade. Jednotlivec si v skutočnosti vyberá medzi týmito možnosťami. U nijakého človeka sa neprejavuje len jeden spomenutý princíp, ale v rôznych situáciách prevláda rôzny postoj k odlišným jednotlivcom. Preto sa nedá tvrdiť, ktorá cesta je lepšia.

Čo to má spoločné s kresťanstvom? Všetko. Spôsob, akým máme prijímať ostatných (a nie len svojich vlastných), nám Ježiš ukazuje na mnohých miestach v evanjeliách. Spomeniem

napríklad rozhovor so Samaritánkou (Jn 4:4-26), prijatie mýtnika za učňa (Mt 9:9-11) alebo postoj k Zachejovi (Lk 19:1-10), človeku, ktorý vydieral ľudí. Samozrejme môžeme namietat, že Ježiš je Boh a dokonalý a my sme hriešnici, ktorí robíme chyby. Je to opodstatnené, ale nemáme sa aj my snažiť o dokonalosť (Mt 5:48)? Nie sú blahoslavení tí, čo šíria pokoj a sú milosrdní (Mt 5:7,9)?

Bolo by chybou myslieť si, že nás sa to netýka. Naopak chybou je myslieť si, že problémy spolunažívania rôznych kultúr a odlišných jednotlivcov dokáže vyriešiť nejaká svetská autorita (napr. štát alebo nejaké úrady). Koniec koncov, ako sme si ukázali už na začiatku, zmiešaná spoločnosť existovala už za čias, kedy o modernom štáte nebolo ani chýru ani slychu. Záleží predovšetkým na samotných ľuďoch, aký postoj zaujmú ku svojmu blížnemu. Inak tu budeme mať nepokoje, násilie, utrpenie a nenávisť. Je to naozaj svet, v ktorom chceme žiť?

Ivbi

Si neuveriteľný, či už to chápeš alebo nie si nepredstaviteľne nádherný.

(Boh)

foto: porada.sk

Operácia Andrej

Ján 1, 40 – 42

„Mladí, aké by ste už len vy mohli mať starosti, či problémy," mnohokrát počúvame od starších ľudí, ktorých problémy sú naozaj problémami.

My však vieme svoje. Neustále od nás niekto niečo vyžaduje a my si len musíme vedieť meniť priority – čomu dám prednosť? Čo je dôležitejšie? Predpokladám, že aj vy patríte k tým zaneprázdneným ľuďom. Ak však nie, tak potom práve pre vás tu mám novú zaujímavú ponuku, ktorá k nám prišla zo susedného Poľska.

evanjelizačné podujatie známych, o ktorých vieme, že potrebujú Ježiša Krista. Je to pripojenie sa k iným kresťanom, ktorí veria, že Boh môže cez nás konať a priniesť dobrú novinu o živúcom Kristovi do rodín, medzi známych a priateľov.

Operácia Andrej má 5 krokov:

1. Oboznámiť s ním okolie

Tvoje misijné pole bude tam, kde bývaš, chodíš do školy, alebo pracuješ. Vypíš si na papierik mená osôb, o ktorých vieš, že potrebujú Ježiša a pravidelne sa za nich modli.

2. Nevzdávaj sa

Boh zmení ľudí vďaka tvojej modlitbe. Modli sa každý deň za osoby na papierikoch a pros Boha, aby ti dal príležitosť hovoriť s nimi o Božej milosti.

3. Vyjdi naproti

Hľadaj príležitosť na nadobúdanie priateľstva s osobami na papierikoch. Získaj si ich dôveru, trávi s nimi čas. Pretože priateľstvo otvára dvere pre rozhovory o Kristovi.

4. Hľad' do budúcnosti

Porozprávaj sa s každou osobou z lístka o tom, že by si chcel, aby išiel s tebou na evanjelizačné

Operácia Andrej.

Pre nás Slovákov nový „projekt". V Poľsku je známy už dlhšie. Hlboký pôvod siaha až do čias apoštola Andreja. Je založený na jednoduchých princípoch. Ide o zmobilizovanie sa do modlitby, spriatelnenie sa a neskôr pozvanie na

podujatie (našom prípade napr. verejné chvály). Vyber konkrétny dátum a popros ich.

5. Neprestávaj sa za nich modliť

Tí, ktorí odpovedia Kristovi, alebo preukážu záujem o evanjelizáciu, potrebujú tvoju podporu. Modli sa za tých, ktorí ti odpovedali ale aj za tých, ktorí nemali záujem. Tých popros o malé stretnutie v modlitbe, aj keď len v malej skupinke.

Dúfam, že sa nájdu ľudia, ktorí začnú konať. Nezabúdajte, žatva je veľká a robotníkov je stále akosi málo. Tak zober nástroj a obrábaj zem. Prilož aj ty svojou maličkosťou ruku k dielu. Na účinky sa tešíme v ďalších vydaniach v sekcii svedectvá. J

Ruch Światło-życie = Hnutie Svetlo - Život

<http://www.wroclaw.oaza.org.pl/>
- <http://www.wroclaw.oaza.org.pl/index.php?plik=andrzej.html>

spracovala Mony

KRÁTKY stĺpček

foto: oci.berkeley.edu

Ahoj. Dnes len, tak krátko. Máš ťažký čas? Robíš veci na 100% a nedarí sa ti? Chcem ti povedať, že vytrvaj a nebuď maloverný, lebo Boh je verný a nenechá nás samých, lebo nás miluje. Nech sa boríš s čímkoľvek a hocijako dlho. Dôveruj mu. On má pre teba prisľúbenia, ktoré naplní. Lebo ich chce naplniť! A vieš čo ešte? Boh nás potrebuje. Teba potrebuje! Potrebuje ťa presne tak, ako potreboval Jozueho, Dávida, Mojžiša a ďalších, ktorí sú pre teba, či mňa hrdinami.

Držím Ti palce ! 😊

Rišo

Pokiaľ môžeš, uchovaj si vieru vo mňa, nezáleží na tom aká je malá, dobre? (Boh)

foto: sme.sk

Ako je to s Máriou?

Oliver: „Nemáte vy kresťania tak trochu chaos ohľadom Ježišovej matky Márie? Ako je možné, že niektorí ju uznávajú za svätú, iní zase nie...?“

Bohuš: „Áno, je to tak, Pannu Máriu sme nepochopili. Možno aj preto, lebo jej hlavnou životnou rečou bolo ticho. Bola ticho tam, kde trpela, bola ticho tam, kde by sme my kričali, bola ticho tam, kde my by sme mali plno síce prázdnych, ale predsa plno slov. A ticho nás metie. Nerozumieme mu, nevieme v ňom žiť a nerozumieme ani Márii. A to je škoda...“

Oliver: „Tak teda Márii nikto nechápe... prečo ju potom katolícka Cirkev považuje za takú dôležitú? A čo jej nepoškvrnené počatie? To tiež nikto nechápe, ale máme to brať ako fakt? Nie je to trochu pritiahnuté za vlasy?“

Bohuš: „Žiaľ áno. Nechápeme. Tiché a duchovné veci nepočujeme. Nie preto, že ich nie je počuť ale preto, že nedokážeme počúvať. Človek sa veľmi rýchlo naučí rozprávať, avšak niekedy sa ani za celý život nedokáže naučiť počúvať. A Máriina reč je veľmi tichá, jemná a nežná. Potrebujeme mať srdce, aby sme jej rozumeli, a to srdce počúvajúce. A nečisté nedokáže úplne pochopiť čisté. Preto je tu možno problém z Máriiným nepoškvrneným počatím...“

Oliver: „Tak ako by si to teda preložil to, čo chce Mária povedať,

foto: azet.sk

„nám s nečistým srdcom“ aby sme to pochopili? Alebo je to určené len pre „vyvolených“?“

Bohuš: „Nie pre vyvolených, ale pre tých, ktorí chcú počuť, ktorí chcú vidieť, ktorí chcú poznať pravdu. V podstate spomínanú pravdu celý život hľadáme a zisťujeme, že nie a nie ju nájsť. A v čom je problém? V podstate v tom, že pravda hľadá nás. To nie je problém, to je uľahčenie. A ak sa hľadá na obidvoch stranách, neexistuje, že by nedošlo k stretnutiu. Ale ak iba na strane Pravdy, veľa podstatných vecí v živote minieme. Nejde teda len o čisté srdce, ale srdce úprimné, ktoré skutočne hľadá.... Kto teda hľadá, nájde, kto nehľadá, zahynie. Hľadáme Pravdu a nájdeme seba, hľadáme seba a nenájdeme nič.“

Adá a Š.

Rady skúseného diabla

Nebojte sa, nepozvali sme si na rozhovor diabla. I keď v tomto článku bude tak trochu vystupovať. Ide o rovnomennú knihu z pera C. S. Lewisa, známeho najmä vďaka Kronikám Narnie.

Táto kniha je inej podstaty, hoci Lewisov osobitý štýl v nej nechýba. Je to súbor listov, korešpondencia medzi skúseným diablom – strýkom a jeho synovcom. Hneď v úvode je varovanie, že listy sú od diabla, teda ich obsah vôbec nemusí zodpovedať tomu, čo si skutočne myslí. Strýko v listoch objasňuje synovcovi, ako môže využívať rôzne oblasti ľudského života pre svoje ciele. Radí mu, čo má nahovoriť svojmu „pacientovi“, aby sa jednoznačne vyhýbal vede a používal prevažne spoľahlivé frázy. Odhaľuje tiež viaceré typické praktiky, ako i hlavnú stratégiu zostať v utajení, aby ľudia neverili v ich existenciu.

Listy si posielajú v čase, keď v Európe zúri vojna, no skúsení diabli vedeli, že im vôbec nemusí byť osožná. Práve v tomto čase vychádzajú na povrch také ľudské

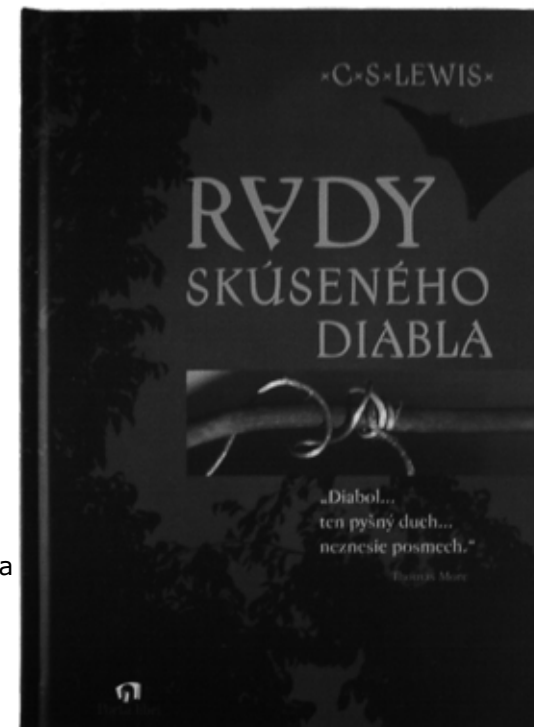

foto: Daniela

vlastnosti, ktoré by v mieri ostali ukryté hlboko v ľudskom vnútri. Ľudia v takomto stave sa potom nedostali do ich moci a zomreli. Stratili ich. Medzi ich hlavné zbrane patrí napríklad pýcha, no v takom kontexte, aký zvyčajne nevidíme. Autor nám netradičnou formou podáva viaceré pravdy, ktoré by sme si inak možno nikdy neuvedomili. Knižka je pomerne útlá, no i tak je tam dosť myšlienok, nad ktorými je hodné sa pozastaviť a nechať ich hlbšie zaznieť.

Daniela

127 hodín

Ďalšia filmová lahôdka z dielne Dannyho Boyla (Milionár z chatrče), ktorá mapuje silný zápas človeka s prírodou a sebou samým. Niekoľké nominácie na Oscarov, okrem iného aj za najlepší film, len potvrdzujú, že ide o naozaj pútavý príbeh v kvalitnom spracovaní.

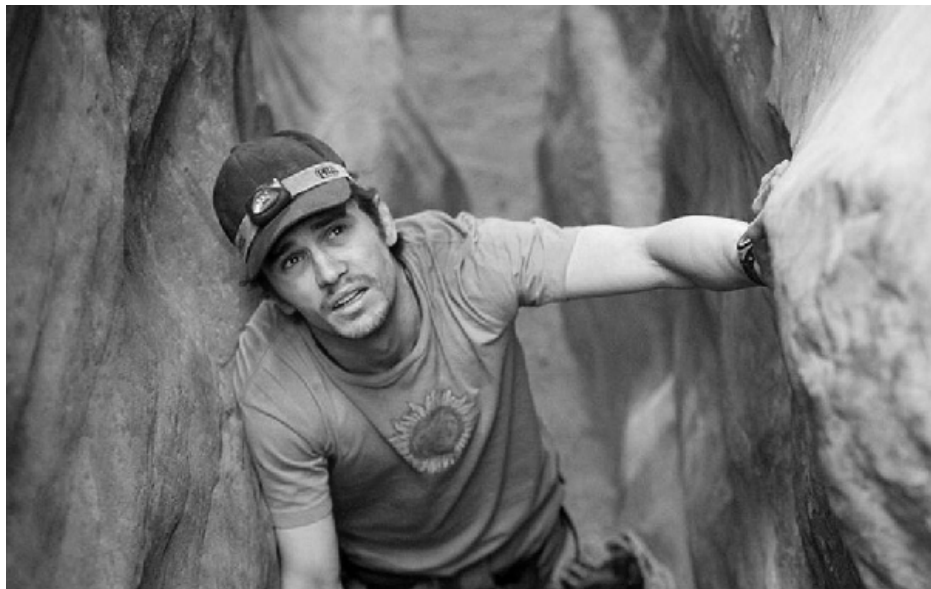

foto: bratislavskenoviny.sk

Inšpiráciou pre film bola kniha Arona Ralstona, v ktorej mladý horolezec opisuje svoje nezabudnuteľné a pre mnohých až neuveriteľné dobrodružstvo. Vo filme môžete obdivovať herecké umenie sympatického Jamesa Franca, podáva skutočne imponujúci výkon. Raz sa tento odvážny hrdina vydáva na ďalšiu zo svojich obľúbených adrenalínových ciest do kaňonu Blue John. Užíva si slobodu, opája sa krásnou prírodou a bezstarostne lezie po skalách. Do cesty sa mu pripletú dve mladé dievčiny, ktorým pomôže nájsť

správnu cestu a strávi s nimi veselé popoludnie. Neskôr sa s nimi rozlúči a opäť pokračuje vlastnou cestou.

Idylickú túru mu zrazu prekazí pád do priepasti, ale čo je najhoršie, jeho ruka ostane zakliesnená pod mohutným balvanom. Od tohto momentu je dej príbehu zameraný na priepasť a človeka uväzneného v nej. Aron nechytá paniku, práve naopak, pre mňa až šokujúco pokojne, začína premýšľať, ako sa z tejto zložitej situácie dostať. Skúša najrôznejšie taktiky, no všetka námaha vychádza nazmar. Skala

sa ani nehne, nikto nepočuje jeho volanie o pomoc a nikto ani netuší, kam sa vybral.

Malé množstvo jedla a vody šetrí, ako sa len dá. Popritom všetkom stále robí záznamy na vlastnú kameru. Postupne, ako narastá počet hodín jeho „väzenia“, začínajú sa vynárať mnohé situácie z jeho života. Tie akoby mu pripomínali na jednej strane chyby, ktoré v živote spravil, slová, ktoré nepovedal a mal povedať. Na druhej strane prichádzajú predstavy, ktoré ho nútili nevzdávať to a bojovať o svoj život s nelútostnou prírodou. Vďaka týmto zábleskom sa pekne ponárate do duše horolezca, ktorý napriek neľahkej situácii, telesnému a psychickému vyčerpaniu, stále nestráca humor a neskutočnú vôľu žiť. S ťažkým balvanom bojuje nepredstaviteľných šesť dní. Až napokon vydoluje v sebe posledné sily a rozhodne sa bezvýchodiskovú situáciu vyriešiť síce drastickým, no účinným spôsobom. (Tí, ktorí majú radi prekvapenia, preskočte, prosím, nasledujúcu vetu) Časť svojej ruky za pomoci malého tupého nožika obetuje za svoju záchranu.

Film ma nezaujal len silným

príbehom s príchutou drámy, ale aj pôsobivým striedaním obrazov. Kvalitné veľkolepé zábery nádhornej prírody sa striedajú so zrnitými detailnými pasážami z Aronovej kamery. Dodávajú filmu autentickosť a znásobujú hĺbku utrpenia, s ktorým musí horolezec bojovať. Často vidieť aj delenie plátna na tri pásy, v ktorých sú rozohrané rôzne situácie alebo zobrazujú rôzne pohľady. Hudba nie je vzhľadom na dej výrazne dominujúca, skôr len nenápadne odlišuje bezstarostné chvíle od tých dramatických.

Upozorňujem slabšie povahy, aby fázu oddelenia končatiny radšej prehliadli. A ak niekoho pobúria občasné nadávky hlavného hrdinu, nech si len na sekundu predstaví, aké by to bolo na jeho mieste a som presvedčená, že mu dané expresívne výrazy razom odpustíte. Vo finále príbehu dostane malý priestor osobne aj samotný hrdina, ktorý ani po krutej skúsenosti nezanevrel na svoje adrenalínové koníčky. Film 127 hodín je výnimočný, nakoľko vychádza z radu priemerných filmov námetom i použitím kamery. Je živou

výpoveďou a fascinujúcou štúdiou človeka v hraničnej situácii. A to sú, myslím, dosť silné atribúty na to, aby si zaslúžil vašu pozornosť.

foto: lidovky.cz

Svätá Bakhita

otrokyňa a rehoľníčka,
8. február
(1869 - 1947)

Bakhita uvidela svetlo sveta v roku 1869 v Olgosse v juhozápadnej časti Sudánu. Keď dosiahla siedmy rok života, uniesli ju dvaja Arabi. Nasledovalo jej putovanie z rúk do rúk obchodníkov s otrokmi sprevádzané mnohými bitkami, ranami a bolesťami. V roku 1882 ju turecký generál predal talianskemu konzulovi Callistovi Legnanimu. Prvýkrát vo svojom otroctve dostala oblečenie – tuniku, ktorá jej prinavrátila postavenie ženy. Keď Legnani dostal v roku 1885 pokyn opustiť Afriku a vrátiť sa do Talianska, vzal Bakhitu so sebou. Po príchode do Janova ju daroval svojmu priateľovi Augustovi Michielimu. Jeho správca, Illuminato Checchini, zohral v Bakhitinom živote dôležitú úlohu na jej ceste viery. On bol ten, kto tejto mladej Afričanke ako prvý zvestoval Krista a vyučoval ju náboženstvo. Začal tým, že jej podaroval malý kríž, pričom povedal: „Ježišu, tebe ju zverujem. Takú úbohú, aká je.“ Keďže Michieli musel znova odísť do Suakinu v Afrike, jeho dcéra Alice a Bakhita, ako spolupracovníčky správcu Illuminata Checchiniho, boli zverené canossiantkám z Benátok. Bez dlhého premýšľania sa zriekla istoty a finančného zabezpečenia, ktoré jej ponúkala rodina Micheliiovcov, ako aj nádeje, že uvidí svoju rodinu. V tomto tvrdom boji našla Bakhita podporu ako u cirkevných predstaviteľov, tak aj u predstaviteľov kráľa, ktorí ju v mene talianskej vlády vyhlásili za slobodnú. Deviateho januára 1890

prijala z rúk benátskeho biskupa, kard. Agostiniho, krst, birmovanie i prvé sväté prijímanie. Na jednej strane mala silný pocit vlastnej nedôstojnosti, na druhej strane zasa neopísateľnú radosť, keď sa v ten deň stala Božím dieťaťom. Pri krste dostala meno Jozefína, Margherita, Fortunata, Bakhita a ostala pri canossiantkách, v inštitúte pre katechumenov. V tom čase sa obávala, že bude kongregáciu kompromitovať svojou čiernou pleťou. Duchovný otec ju však uistoval: „**Boh sa nepozereá na tvoju pleť, ale na tvoje srdce.**“ Bakhitu prijali a po trojročnom noviciáte 8. decembra 1896 zložila pred benátskym biskupom kardinálom Sartom sväté sľuby. Po prijatí za rádivú

foto:rozhlis.cz

sestru vo Verone, sestra Bakhita odišla späť do Benátok, odkiaľ ju poslali do rehoľného domu v Schiu, kde strávila 45 rokov. Po príchode okamžite získala sympatie všetkých obyvateľov mesta, ktorí ju na dôkaz svojej lásky nazvali „**čiernou matkou**“.

Počas I. svetovej vojny obetavo pomáhala zmierňovať utrpenie, ktoré vojna priniesla. S láskou sa starala o ranených vojakov, privezených do inštitútu, ktorý fungoval ako vojenská nemocnica. Skutočnosť, že počas II. svetovej vojny bolo Schio uchránené pred bombardovaním, pripisujú ľudia svätosti sestry Bakhity. Čoskoro sa však u nej začali prejavovať dôsledky jej života a staré bolesti. Deformujúca artritída a astmatická bronchitída s nádchou oslabovali jej organizmus. Napriek tomu z jej úst nevyšla ani jedna sťažnosť, a tak sa jej opýtali: „Matka Bakhita, vy naozaj nič nepociťujete?“ „Samozrejme, že niečo cítim, ešte

predsa žijem. Iba mŕtvi nič necítia“ - odpovedala. „Ale prečo sa potom nestážujete?“ „Myslím na Ježiša na kríži a na bolestivú Matku. Takže už nič viac nepotrebujem.“

Vo sv. Jozefíne Bakhite nájdeme prenádhernú svedkyňu otcovskej lásky Božej a viditeľné znaky svedčiace o jej trvalej skutočnej svätosti. Jej poslanstvo je v hrdinskej добрote ako odraz dobroty nebeského Otca. Zanechala v nás svedectvo zmierenia a odpustenia, čo určite poskytuje útechu kresťanom v Sudáne, ktorí sú tak ťažko skúšaní dlhotrvajúcou vojnou. Jej čierne ruky plné lásky sa dotýkali hlavičiek detí, ktoré každý deň navštevovali v inštitúte školu. Jej milujúci hlas, ktorý znel ako zvonček, a k tomu jej africký prízvuk, očaroval maličkých, potešoval chudobných a biednych. A tak sa správala ku všetkým, ktorí zaklopali na dvere inštitútu.

spracovala Adá

Zdroj: www.modlitba.sk

foto:free-foto.sk

Chlapci a dievčatá: (časť piata)

Jožo

No tak to sme boli my. Partia chalanov, myslím si, že v celku normálnych, čo každý deň bojovali svoje veľké boje o malé veci. Nerád to priznávam, ale boli to asi najlepšie roky môjho života. To miesto, tá chata, tí ľudia... Rozprávali sme sa dlho do noci a možno by sme hovorili o ničom aj nad ránom, keby nás nepremohol spánok. Podelili sme sa o svoje problémy, do pléna padlo zopár rád, niektoré užitočné, iné menej. Na druhý deň ráno sme vďaka tomu stávali s novým odhodlaním.

foto: pravda.sk

Na druhý deň ráno som vyšiel pred chalupu s hrnčekom studeného mlieka. Bolo pekne, vzduch bol svieži, sinko jasne žiarilo a kebyže veľmi chcem, začujem aj vtáky. „Dobré ráno, Bože,“ zamrmal som, lebo nič výstižnejšie mi nenapadlo. Prešiel som dvorom a zvalil sa do ešte stále mokrej trávy pod orech.

Vychutnával som si výhľad na mesto. Bludisko ciest, množstvo domov a dymiaci komín nad tým všetkým. Idylka. Studené mlieko som vylial do trávi a myšlienky som si nechal voľne blúdiť po svete. „Dobrý spôsob, ako prechladnúť na zadok.“ „Nebud' taký útlocitný, Jožo,“ prehodil

som. Rannú pohodu mi len tak nič neskazí. Jožo sa posadil vedľa mňa. Rukou si prečesal hnedé vlasy, a potom postrapatil tie moje. Nevšímal som si to. „Je ti niečo?“ spýtal sa ma. Asi nezniesol, keď neupútal pozornosť. „Je ráno.“ „Hej, je,“ prisvedčil. „Ja som sa celkom ešte neprebral.“ „Aha,“ prehodil. Potom zmĺkol a začal tiež zízať na mesto, akoby čakal, že sa v ňom stane niečo zaujímavé. „Trápi ťa niečo?“ spýtal som sa. Vedel som, že ma neprišiel otravovať len tak. „Tešíš sa domov?“ pri tých slovách na mňa vrhol psí pohľad. „Neviem. Asi aj hej. Ty nie?“ Jožo sa znovu pozrel na mesto. „Nie. Najradšej by som tu ostal. Cez leto by sme tu mali byť aspoň týždeň.“ „Tuším také niečo máme v pláne,“ uistoval som. Faktom bolo, že aj ja som ten týždeň už potreboval. „Jožo, trápi ťa niečo?“ prešiel som k veci, lebo som mal dojem, že sa motáme okolo horúcej kaše. „Moja sestra,“ prehovoril. „Nejako sa dostáva do puberty a je to s ňou na nevydržanie. Stále rebeluje a po nociach sa túla. Bojím sa, že vyvedie

nejakú hlúposť.“ „V tom nevidím problém. Všetci sme boli takí,“ oponoval som mu. „Však práve preto som sa snažil jej dohovoriť. A sme sa pohádali. Teraz je doma trochu dusno.“ „Jednoduché riešenie. Ospravedlň sa jej. Ja viem, nie je to ľahké, ale občas sa to patrí robiť.“ Jožo pozrel na mňa ako na debila. „To je všetko, čo k tomu povieš?“ „Pokiaľ chceš vedieť, čo robí po nociach, tak ju špehuj. Určite sa ti poďakuje.“ Jožo na mňa chvíli neveriacky pozeral, a potom mu to došlo. Rozosmiali sme sa. Ach, tie súrodenecké problémy.

Tak to sme boli my. Partia chalanov, ktorí sa učili ako žiť. Keď sme z chalupy odchádzali, každému to bolo ľúto. Tu sme boli bezpečí. Tu sme sa nebáli seba samých. Ale tam vonku, v meste, v škole sme museli každú chvíľu s niečím bojovať. Stávali sme sa mužmi. A toto bol náš údel. Zobrať zodpovednosť za seba samých a stáť pri sebe ako chlapi. Aj keď to sú malé boje, sú to tie naše.

Koniec

Lox

Na zemi nejestvuje zármutoč, ktorý by Nebo nemohlo vyliečiť.

foto: ephoto.sk

Pre bystrejšiu hlavičku

Osemsmerovka:

A	O	P	A	T	E	R	A	A	S	A
R	H	V	O	N	A	P	R	A	V	A
D	U	O	Z	T	S	K	D	A	I	A
N	D	K	L	A	O	R	N	E	K	
A	O	S	E	V	H	P	M	T	T	I
M	B	I	S	E	O	O	Y	E	N	T
A	N	D	N	D	K	L	N	N	I	A
L	I	E	A	O	O	E	I	Y	K	M
A	K	R	M	S	N	V	V	C	E	E
S	T	T	O	Y	C	A	O	T	I	T
B	C	S	N	N	E	N	R	R	N	A
A	Y	O	I	I	R	O	K	E	A	M
T	U	K	A	R	T	A	M	K	I	P
E	S	O	K	B	U	A	I	Y	R	M
R	T	K	S	E	L	T	O	P	I	A
K	A	B	D	R	E	V	I	N	A	K
A	V	I	A	O	N	A	E	O	V	V
B	A	P	L	E	H	R	T	O	A	O
V	L	I	M	A	A	O	O	S	H	N
A	N	A	I	L	M	H	D	M	E	E
L	R	T	N	A	O	H	A	A	A	C
P	M	A	N	K	E	T	A	N	K	A
O	A	K	E	S	Y	S	N	A	T	P
T	S	J	C	K	T	T	A	E	A	L
R	K	T	I	A	O	R	K	A	M	A
A	O	D	R	O	D	A	I	A	I	K
V	T	O	T	O	R	R	L	G	R	E
A	B	A	A	Z	V	I	E	R	A	T
A	D	I	M	A	R	Y	P	L	K	A

AMONIAK, ANKETA, ANTÉNY,
 BATERKA, BLANKYT, CENOVKA,
 CESTA, DOHODA, DOPRAVA,
 DREVINA, ETIKA, HMATY,
 HOKEJKA, HUDOBNÍK,
 KARIMATKA, KARTA, KOKOS,
 KONCERT, KROVINY, LIANA,
 LOSOSY, MAKRO, MALIAR,
 MASKOT, MATEMATIKA,
 MATRICE, METRO, MIERA,
 MINERÁL, NÁPRAVA,
 NEHODA, ODRODA, OPATERA,
 OSMAN, OSTROVY, OTOMAN,
 PARLAMENT, PAROVOD,
 PELIKÁN, PIATAK, PLAKETA,
 PLAVBA, POLEVA, POTLESK,
 POTOPY, POTRAVA, PRAMEŇ,
 PYRAMÍDA, RAKETA, REBRINY,
 RIAVA, SADBA, SALAMANDRA,
 STRIGA, STAROBA, STREDISKO,
 SVIETNIK, SVOKRA, TRAKTY,
 TURISTA, TVAROH, ÚSTAVA,
 VLOHA, VOLIČI,
 ZÁHONY, ZVIERA.

Vtipy

Jožko začul buchot z pivnice. Vbehol a zbadal, že buchot vychádza z veľkej škatule. Otvoril škatuľu, bola v nej druhá, menšia. Otvoril aj tú, bola v nej tretia, ešte menšia a buchot v nej taký, až sa steny triasli. Otvoril aj tú najmenšiu – a čo nevidí? Blchy tam hrajú futbal.

Pápež Pius XI bol predtým hlavným bibliotekárom v milánskej knižnici. Raz sa ho pýtali, ako sa mu pracuje ako pápežovi. Odvetil, že neporovnateľne horšie. Kam a ako som knihu položil, tam zostala. S ľuďmi to tak nejde.

Traja Škóti boli na omši. Keď sa k nim priblížil vyberač so zvončekom, jeden sa spravil, že mu prišlo zle. Tí dvaja ho vyniesli na vzduch...

Farár odbavoval v kostole krížovú cestu s veriacimi. Prišli ho zavolať k zomierajúcemu. Bolo to súrne. Farár prenechal kostolníkovi, aby pokračoval v pobožnosti, že on sa ešte vráti. Keď sa farár vrátil, ešte stále sa modlili krížovú cestu. A počul: „Zastavenie päťdesiate šieste: Šimon Cyrenejský si berie Veroniku za ženu.“

Učiteľka vysvetľovala deťom, aké je dôležité usilovať sa urobiť šťastným druhého človeka. Po dôkladnom vysvetľovaní sa opýtala: „Deti vy ste už niekoho urobili šťastným?“ Prihlásil sa malý Peter: „Svoju babičku! Bol som u nej cez prázdniny a keď som od nej odchádzal, povedala: Taká som šťastná, že už ideš!“

Generálny predstavený misionárskej rehole sa lúči so skupinou mladých misionárov, ktorí išli ne misie do pralesa, kde žili kanibali. Na konci príhovoru im povedal, aby nerobili žiadne neuvážené akcie. Povedal, že nechce mať v ráde mučeníkov, po ktorých nezostanú žiadne relikvie.

Stretnú dva mravce slona a hovoria mu:

„Slon, pod' sa s nami biť!“
 „Hej, dvaja na jedného?!“ vraví slon.

Farár veľmi chudobnej dediny raz v noci počuje podozrivé zvuky. Keď sa na posteli posadil, z tmy sa ozval hlas: „Nehýb sa, lebo strelím!“ Farár sa pokojne opýtal: „Čo tu hľadáš, syn môj?“ „Peniaze,“ znela strohá odpoveď. „Tu u mňa? Tak zažni svetlo, budeme ich hľadať spolu.“

Po prednáške o pokore sa študent teológie opýtal: „Pán profesor, mohli by ste mi odporučiť aj nejakú dobrú knihu o pokore?“ „Áno, tú moju.“

Žena sa spovedá, že sa rada pozerá do zrkadla a obdivuje sa, aká je pekná. Kňaz ju upokojil, že to nie je hriech, to je len omyl.

Zomrel mladý inštalatér. Tam hore sa pýtal, prečo musel zomrieť taký mladý. „Aký mladý? Podľa pracovných výkazov máte už 110 rokov!“

Slávnostný kazateľ naznačil nový spôsob laického apoštolátu. Povedal: „Milí v Kristu! Vlni som mal na tento sviatok kázeň o svätom Vavrincovi. Ako viem, svätý Vavrinec odvtedy neurobil nič nového. Ak sú tu takí, čo vlni neboli, nech si to dajú porozprávať od tých, čo tu boli.“

Oblak a duna

„Každý vie, že život oblaku je veľmi búrlivý a zároveň veľmi krátky,“ píše Bruno Ferrero. Vypočujme si teda ďalší príbeh:

Uprostred silnej búrky nad Stredozemných morom sa zrodil malý obláčik. Nebolo mu však dopriať aby tam vyrástol; silný vetrisko odviaľ všetky oblaky smerom k Afrike. Keď sa oblaky dostali nad pevninu pocítili zmenu podnebia; na oblohe nad nimi štedro žiarilo slnko pod nimi sa zas rozprestieral zlatistý piesok Sahary. Vietor hnal oblaky ďalej na juh, keďže na púšti takmer nikdy neprší. Oblaky sú ako ľudia; a práve tak ako sa stáva i ľuďom, aj náš obláčik sa rozhodol odpútať od rodičov a starších priateľov a sám sa vydal na skusy. „Čože si to dovoľuješ?“ oboril sa naň vietor. „Púšť je predsa všade rovnaká! Vráť sa k ostatným oblakom a spolu zájdeme až do srdca Afriky, kde nájdeš hory a úžasné stromy!“

Mladý obláčik, protestujúci proti všetkému, ho však neposlúchol; postupne klesal nižšie, až nakoniec celkom blízko pri zlatistom piesku pocítil, ako ho unáša jemná ušľachtilá bríza. Po dlhej prechádzke si všimol, ako sa naň zvodne usmieva jedna z dún. Aj duna bola celkom mladá, len pred chvíľkou sa tadiaľ prehnal vietor, ktorý ju vytvoril. V tej chvíli sa oblak zamiloval do jej zlatistých vlasov.

„Dobrý deň, ako sa žije tam dolu?“

„Výborne. Spoločnosť mi robia iné duny, vietor, slnko i karavány, ktoré tadiaľto občas prechádzajú. Niekedy je tu príliš horúco, ale dá sa to vydržať. A ako sa žije tebe vo výške?“

„Aj tu fúka vietor a páli slnko, ja mám však výhodu, že si môžem plávať po nebi a spoznať veľa nového.“

„Môj život je veľmi krátky,“ pokračuje duna. „Keď sa vráti vietor z pralesov, zaniknem.“

„Preto si smutná?“

„Mám pocit, že som zbytočná.“

„Aj ja si to isté myslím o sebe. Len čo zaduje nový vietor, presuniem sa na juh a premením na dážď; taký je už však náš osud.“

Duna chvíľku váhala, ale napokon sa však ozvala: „Vieš, my tu dolu zvykneme hovoriť, že dážď je dar z raja.“

„Ani som netušil, že sa môžem zmeniť na niečo tak dôležité,“ odvetil pyšne obláčik.

„Od starých dún som si vypočula mnoho povestí. Hovoria, že po daždi sa pokryjeme trávou a kvetinami. Ja to však nikdy nezažijem, lebo na púšti prší len zriedkavo.“

Teraz pre zmenu váhal obláčik. Vzápätí však opäť ukázal svoj široký úsmev:

„Ak chceš, môžem ťa pokryť dažďom. Aj keď som sem prišiel len pred chvíľkou, zamiloval som sa do teba a chcel by som tu s tebou zostať naveky“.

„Keď som ťa po prvýkrát uzrela na nebi, aj ja som sa zamilovala,“ odvetila mu duna. „Ak však premeníš svoju krásnu bielu hrivu na dážď, to bude tvoj koniec.“

„Láska nikdy nezomiera,“ odvetil dune obláčik. „Iba sa transformuje. A ja chcem, aby si videla Raj.“

V tej chvíli ju začal hľadiť malými kvapkami; zotrvali v objatí dlhé hodiny, až sa napokon na nebi ukázala dúha. Na druhý deň bola malá duna pokrytá kvetmi. Ostatné oblaky cestou do stredu Afriky sa nazdali, že sú už blízko pralesa, ktorý hľadajú a uvoľňovali čoraz viac vody. O dvadsať rokov sa duna premenila na oázu a pocestní v tieni pod korunami jej stromov našli oddych a osvieženie.

To všetko sa stalo preto, lebo jeden zamilovaný obláčik nemal strach obetovať život pre lásku.